

livet, men også for mange lønmodtagere. Forhøjelserne både af benzinafgiften og af vægtafgiften var urimelige, fordi de ville ramme små og store indtægter lige hårdt og således få asociale virkninger, og hertil kom de andre foranstaltninger. En restgæld på en bil ville få en renteforhøjelse på 30 pct. Afskaffelsen af papegøjepladerne ramte kun lønmodtagerne, og den samtidige ophævelse af afgifts-fritagelsen for de små vare- og lastvogne ville ramme håndværkere og erhvervsdrivende, som havde anskaffet sådanne vogne til transport af medarbejdere til fjerntliggende arbejdspladser. Anskaffelsesprisen for disse vogne ville stige til mere end det dobbelte, og dette ville give sig udslag i priserne. Den finanspolitiske stramning var ikke nødvendig, men ville føre til større arbejdsløshed, større omkostninger og højere priser.

For *Havnstrup Clemmensen* (KF) var det uomtvisteligt, at den internationale valutakrise var en væsentlig del af forklaringen på de lovforslag, der nu forelå, men den fortsatte manglende balance i dansk økonomi var en anden årsag. De store underskud på den løbende danske valutabalace havde fundet sted gennem en årrække, forbruget havde i en årrække været ude af balance med produktionen. Investeringernes højde havde imidlertid afgørende betydning for mulighederne for at øge produktion og produktivitet, og diskonto-forhøjelsen var naturligvis i så henseende en byrde, som man måtte håbe ville blive af relativ kort varighed. Det konservative folkeparti lagde afgørende vægt på, at opsparingen øgedes så stærkt, som det var muligt. De gældende opsparingsfremmende ordninger skulle forlænges, men regeringen og folketinget måtte overveje andre og mere effektive muligheder for at øge den private opsparing. En dæmpning af forbrugsstigningen var imidlertid også nødvendig, både for det offentlige og det private forbrug. Den offentlige administration måtte gøres mere rationel og dermed hurtigere og billigere. Bestræbelserne for at nedbringe statens udgiftsstigninger måtte fortsættes. Med hensyn til personaleloftet måtte han advare mod at lægge enhver stigning for had. Ikke mindst det sociale område, sygdomsbekæmpelsen og undervisningsområderne måtte kræve større personale. Det var imidlertid også nødvendigt at se på stigningstakten for det private forbrug. Afgiftsforhøjelserne ville dæmpe den, og det var hans opfattelse, at de foreslåede forhøjelser var uden sociale følgevirkninger. Man havde overvejet i stedet at forhøje merværdi-afgiften, men det ville være forbundet med administrative vanskeligheder, der ikke kunne klares uden gene for arbejdet med kilde-skattens ikrafttræden. Byggeriet var med rette betegnet som en nøgleindustri, og der var derfor sket en udpumpning af købekraft for netop at holde den lange rente nede af hensyn til byggeriets pris, men nu måtte det erkendes, at tiden var inde for en ændring af kursniveauet. Han ville gerne medvirke til, at undersøgelserne vedrørende en modernisering af realkreditlen blev fremmet, men han